10. 243

Нависна покривча нощеси
на сводоа въ дрѣмящитѣ небеса
въ безмълвиеи тишина почина все въ ред внеши
въ близнава мѣгля далечнитѣ лѣса
Извиро са чуй ручей що бѣга въ сви дрѣма
въ дивни дише въ тръсу заспали листове
И тихата луна, като лебед великове
плува въ сребристи облаци
Плува — и съ блѣдилитѣ зорници
нещата свѣти величи.

Алей на нашти закрилни прѣдочици
прогледвати хлѣм и луг и свѣт
Тръ, водн, стъмнала сгеласа въ младата и ва
и потръзиласа въ кристали зидки води
Царица срѣд поля лилея горделива
въ разкошнаха худеи цвѣти
Отъ хлѣмнитѣ кръмливи водостади